

ZO WORD JE EEN AANSTEKELIJK CHRISTEN

Zo word je een

AANSTEKELIJK CHRISTEN

Bill Hybels
&
Mark Mittelberg

GIDEON

ZO WORD JE EEN AANSTEKELIJK CHRISTEN

Copyright © 1994 Bill Hybels en Mark Mittelberg

Voor het eerst gepubliceerd door:

Zondervan Publishing House

Grand Rapids, Michigan 49530 U.S.A.

Originele titel: *Becoming A Contagious Christian*

Copyright © 1996 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteurs: Bill Hybels en Mark Mittelberg

Vertaling: Evert W. van der Poll

Omslagillustratie: Multnomah Graphics, U.S.A.

Omslagbelettering: Maria Cambré

Illustraties op pagina's 163-165 uit *The Bridge* © 1973 The Navigators.

Gebruikt met toestemming van NavPress, Colorado Springs, CO.

Jaar van uitgave: november 2006

8e druk: maart 2015

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-6067-724-7

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Deel 1

De wereld heeft aanstekelijke christenen nodig 9

1. Voor God is ieder mens belangrijk 11
2. Een aanstekelijk geloof is ook goed voor jezelf 28
3. Een formule voor het bereiken van je omgeving 45

Deel 2

De eerste vereiste is innerlijke kracht 59

4. Echtheid is aanstekelijk 61
5. Medeleven trekt aan 76
6. De kracht van de opoffering 91

Deel 3

Natuurlijke omgang schept kansen 105

7. Persoonlijke contacten en strategische kansen 107
8. De dagelijkse omgang met ongelovigen 119
9. Ontdek de benadering die bij u past 134

Deel 4

De kracht van heldere communicatie 151

10. Een geestelijk gesprek aanknopen 153
11. De boodschap duidelijk overbrengen 169
12. De barrières van ongelooft doorbreken 187

Deel 5

Het resultaat: maximaal effect 203

13. De geloofsstap zetten 205
14. Aanstekelijke christenen en aanstekelijke gemeenten 221
15. Investeren in mensen 238

Fijn dat u even de tijd neemt om dit te lezen, want u moet weten dat dit boek niet tot stand zou zijn gekomen zonder de hulp van enkele zeer aanstekelijke christenen. In de eerste plaats onze vrouwen, Lynne Hybels en Heidi Mittelberg. Ze hebben ons voortdurend gesteund en bemoedigd.

Vervolgens zijn we onze vriend en medewerker Lee Strobel bijzonder dankbaar voor de tijd die hij beschikbaar stelde en de deskundigheid waarmee hij onze gedachten scherppte. Ook John Sloan en John Raymond van uitgeverij Zondervan bedanken we voor hun waardevolle redactionele bijdragen.

Een bijzonder woord van dank voor Jean Blount en Laura Daughtry, die ons zo trouw hebben geholpen met allerlei administratieve werkzaamheden.

Tenslotte zijn we de volgende personen erkentelijk voor hun bemoediging en opbouwende kritiek tijdens diverse fasen van de totstandkoming van dit boek: Julie Harney, Chad Meister, Brad Mitchell, Bob en Gretchen Passantino, Garry Poole en Russ Robinson.

Deel 1

De wereld heeft
aanstekelijke christenen
nodig

Voor God is ieder mens belangrijk

Nadat Tom aan boord van de zeilboot was gestapt, als laatste lid van onze bemanning, werd al snel duidelijk dat hij een eersteklas zeiler was, een echte wedstrijdzeiler die graag het avontuur zocht.

Bovendien was hij een aanstekelijke persoonlijkheid. Hij hield van harde muziek, had graag veel vrienden om zich heen en wilde zich na de wedstrijd op allerlei manieren uitleven. Het ging hem altijd om het winnen, maar het was hem vooral te doen om de ervaring, de kick van het zeilen. Hij genoot van de strijd en de hele sfeer er omheen.

Toen ik Tom vroeg met ons mee te zeilen, wist ik nauwelijks wat voor iemand hij was. Naarmate onze vriendschap groeide, leerde ik hem beter kennen. Bij hem was het altijd “alles of niets”. Als hij ergens in geloofde en er enthousiast over was, dan was hij niet meer te houden. Maar als iets hem niet interesseerde, dan was hij gewoon niet vooruit te branden.

En dat was nu juist de uitdaging. Want geestelijke zaken interesseerden hem hoegenaamd niet. Daarvoor had hij geen tijd.

Op een avond verscheen Tom aan de start met zijn arm in een mitella. Toen ik hem vroeg wat er gebeurd was, vertelde hij dat hij de avond daarvoor had meegedaan aan een skelterwedstrijd. Na afloop had hij teveel gedronken, waardoor hij zichzelf niet meer goed in de hand had. Het eind van het liedje was een fikse vechtpartij geweest.

Ondertussen wist hij dat ik predikant was; dus vroeg hij me, een beetje lacherig, of ik misschien voor hem wilde bidden.

“Dat wil ik wel een keer doen,” antwoordde ik, “maar op dit moment heb ik een bijbeltekst voor je.”

“Oké,” zei hij, “kom maar op.”

Ik zei: “De Bijbel zegt in Galaten 6 vers 7 dat een mens oogst wat hij zaait.”

Tot mijn verwondering leek Tom erdoor getroffen. “Dat meen je niet. Staat dat echt in de Bijbel?”

“Zeker weten,” antwoordde ik. “Er staat dat, als je zulk zaad wilt zaaien als jij gisteravond, je vandaag zoiets zult oogsten als een mitella om je arm.”

“Je houdt me voor de gek,” reageerde hij.

“Helemaal niet; ik ben heel serieus,” verzekerde ik hem. “Volgens mij zou je deze tekst uit je hoofd moeten leren.”

De dagen daarna vroeg ik hem een aantal keren, tussen neus en lippen door, of hij die tekst al had geleerd. Het duurde niet lang of hij keek me recht in de ogen en zei de bewuste tekst op.

De hele zomer kwamen we op dit voorval terug. Het werd de aanleiding voor heel wat geestelijke gesprekken. Het volgende seizoen gaf Tom enkele signalen, waaruit bleek dat hij bereid was verder hierover door te praten.

Op een avond, terwijl we in een restaurant zaten te eten, vroeg hij: “Weet jij hoe ik aan een Bijbel kan komen? Ik wil er wel eens wat in lezen, maar ik weet niet of je er één in de gewone boekwinkel kunt krijgen.”

“Ik denk dat ik er wel één voor je op de kop kan tikken,” antwoordde ik, alsof ik het de gewoonste vraag van de wereld vond dat deze man eindelijk blijk gaf van oprechte belangstelling voor het evangelie, nadat ik twee jaar voor hem gebeden had en een relatie met hem had opgebouwd.

Later dat najaar reed Tom zelfs enkele honderden kilometers, van Michigan naar Chicago, om een samenkomst van onze gemeente bij te wonen en na afloop bij mij thuis nog wat door te praten.

Een paar dagen later belde hij me vanuit zijn huis op en zei: “Ik voel me anders van binnen. Het is net alsof allerlei stukjes van de puzzel ineens op hun plaats komen te liggen. Ik weet niet

waar dit allemaal toe gaat leiden, maar ik vind het wel fijn wat er met me gebeurt, ook al begrijp ik het niet helemaal.”

Op een avond, nadat we twee uur met elkaar hadden gesproken over allerlei aspecten van het christen-zijn, zei ik: “Tommy, jij zult nog eens een fantastisch christen worden. Je bent goud-eerlijk. Als je van iets overtuigd bent, dan ga je er ook voor, helemaal. Je bent meer geïnteresseerd in de waarheid dan in wat anderen van je denken.”

Hij gaf toe dat ik wel eens gelijk kon hebben. Maar ik was nog te voorbarig. Er was een veranderingsproces in hem gaande en het ging de goede kant op, maar Tom was er nog niet aan toe zich ergens op vast te leggen. Nog niet.

Die gesprekken met Tom zal ik nooit vergeten. Ze waren onvoorspelbaar, gewaagd, opwindend, heel wisselend en altijd een kwestie van geven en nemen. Ze herinnerden me aan iets wat ik al lang wist: Er is niets mooiers dan vriendschap sluiten met mensen, hun liefde betonen en hun de weg tot het geloof in Christus wijzen. Daar kan niets aan tippen.

Volgens mij verlangen alle gelovigen ernaar een aanstekelijk christen te worden. Ze weten misschien niet hoe dat moet en welke risico's het met zich meebrengt. Maar diep in hun hart weten ze wel dat er geen grotere voldoening bestaat dan anderen te zien openbloeien voor de liefde en de waarheid van God.

Het is zeker een aanstekelijke gedachte dat je mag meewerken aan de geestelijke ommekeer van anderen. Maar dat besef alleen is niet voldoende om tot daden over te gaan. Daarvoor hebben we een sterkere motivatie nodig. Een

van de beste manieren om onze motivatie te versterken, is te leren met Gods ogen naar de wereld om ons heen te kijken.

We beginnen met twee lessen, beide uit onvermoede bron. De ene komt uit de wereld van de wetenschap, de andere uit de wereld van het bedrijfsleven. De eerste leert ons hoe de dingen zijn, de tweede hoe ze zouden moeten zijn.

Volgens mij wil
ieder christen diep in
zijn hart
een aanstekelijke
volgeling van Jezus
worden.

EEN ONVERMOEDE BRON

De eerste les komt voort uit het antropisch principe. Hierover bestaat tegenwoordig groot verschil van mening onder intellectuelen. Misschien zegt u wel: "O ja, het antropisch principe. Dat ken ik wel. Daar heb ik onlangs nog iets over gelezen."

Het antropisch principe komt er, eenvoudig gezegd, op neer dat wanneer we naar de wereld om ons heen kijken, het *lijkt*, althans op het eerste gezicht, dat het heelal op de ene of andere manier *ontworpen* is om het menselijk leven mogelijk te maken en in stand te houden. (Het Griekse woord voor mens is *antropos*, vandaar deze term.)

Dit principe speelt een belangrijke rol in de wereld van wetenschap en filosofie. Het is niet door christelijke wetenschappers naar voren gebracht, maar je hoeft geen christen te zijn om onder de indruk te komen van de overweldigende hoeveelheid aanwijzingen dat het heelal inderdaad met een bepaalde bedoeling is ontworpen. Zowel religieuze als niet-religieuze wetenschappers kunnen hier gewoon niet om heen. Dat heeft de sceptici op hun beurt aangezet om met nog meer ijver te zoeken naar één of andere natuurlijke verklaring voor dit verschijnsel dat zo bovennatuurlijk aandoet.

Hier zijn enkele harde feiten:

- Als de uitdijing van het heelal slechts met één miljoenste wordt versneld of vertraagd, dan is er geen enkele mogelijkheid meer voor leven op aarde.
- Als de gemiddelde afstand tussen de sterren ook maar iets groter was, zouden er geen planeten zijn gevormd zoals de aarde. Als de afstand ook maar iets kleiner was, dan zou er geen vaste omloop van hemellichamen bestaan die voor het leven op aarde noodzakelijk is.
- Als de verhouding tussen koolstof en zuurstof ook maar iets anders zou zijn geweest dan nu het geval is, zou niemand van ons hier zijn om die lucht in te ademen.
- Als de as van de aarde ook maar een fractie in de ene richting kantelt, dan vriezen we allemaal dood. Als hij een fractie in de andere richting kantelt, dan verbranden we allemaal.

- Stel dat de aarde een beetje dichter bij de zon zou bewegen, of een beetje verder er vandaan, of dat hij ietsje langzamer of sneller om zijn as zou draaien dan nu het geval is. Dat zou telkens zulke temperatuurschommelingen opleveren, dat er geen enkel leven op aarde meer mogelijk zou zijn.

Het antropisch principe leert ons dus: *Iemand* moet zich tot het uiterste hebben ingespannen om de dingen precies zo te regelen dat u en ik vandaag van het leven kunnen genieten. Kortom, de moderne wetenschap maakt ons opmerkzaam op het feit dat *God wel heel erg veel belang in ons moet stellen*.

EEN LES UIT HET BEDRIJFSLEVEN

Laten we van de natuurwetenschap overstappen naar het bedrijfsleven. Wist u dat daar de laatste jaren een ingrijpende verandering aan de gang is, die een belangrijke les inhoudt voor christenen?

Deskundigen op het gebied van management spreken in gloedvolle bewoordingen over de jongste ontwikkelingen. Ze zijn een transformatie, een ware “revolutie van de consument”, aldus Tom Peters, in zijn boek *Thriving on Chaos*. Ken Blanchard, schrijver van de bestseller de *One-Minute Manager*, trekt door heel Amerika om te spreken over wat hij noemt “de omkering van de piramide”.

Bent u er klaar voor? Als een bedrijf het op de lange termijn goed wil blijven doen, dan moet het de aandacht niet langer op zichzelf richten maar totaal gericht zijn op de enige reden van zijn bestaan: het bedienen van de klant.

Zeg nu niet meteen dat dit het intrappen van een open deur is. We moeten goed begrijpen dat deze nieuwe benadering broodnodig was. Hoe vaak raakt u niet gefrustreerd, doordat u te lang moet wachten bij een benzinstation, of in een restaurant, of bij de bank, of voor de kassa van een supermarkt? Al deze organisaties, of ze nu groot of klein zijn, hebben de natuurlijke neiging zich naar binnen te richten. Werkgevers verdoen al hun energie aan interne problemen, vergaderingen, beleidsrapporten en spanningen tussen werknemers. En onderwijs staat de

klant maar geduldig aan de balie te wachten, tot hij eindelijk eens wordt bediend.

En dan komen mensen als Peters en Blanchard ons ineens vertellen dat het helemaal anders moet. Wat ze zeggen, is eigenlijk heel eenvoudig: Draai de piramide van de bedrijfsorganisatie om en ga werken voor de man of vrouw die echt “aan de top staat”: de klant en niet de baas. We moeten “klantgericht” worden.

Het is niet moeilijk de overeenkomsten te zien tussen de problemen en oplossingen in het bedrijfsleven en in de christelijke wereld. We kunnen zo gemakkelijk verstrikt raken in tegenstellingen, vragen en spanningen binnen onze gemeenten, dat we bijna vergeten wat de primaire reden van ons bestaan is. We zijn er om hen te bereiken die “buiten” staan. Zoals een commerciële organisatie de aandacht meer naar buiten moet richten, zo moeten individuele christenen en gemeenten hun blik opnieuw leren richten op de doelgroep die God ons voor ogen houdt: de mensen die geestelijk verloren gaan.

De les uit de natuurwetenschappen is dat voor God ieder mens belangrijk is. De les uit het bedrijfsleven is dat ieder mens ook voor óns belangrijk moet zijn. We zullen pas ware voldoening vinden en functioneren volgens het plan van God, wanneer de mensen buiten de christelijke kring echt belangrijk voor ons gaan worden.

Maar laten we eerlijk zijn. Het is moeilijk gericht te blijven op hen die geestelijk het spoor bijster zijn. We zijn geneigd daarvan weg te drijven. We vergeten maar al te snel hoe belangrijk zij voor God zijn.

EEN ONTHUTSEND GESPREK

Dit drong onlangs nog weer eens goed tot me door toen ik een oude kennis tegenkwam. Ik wist dat hij vroeger altijd naar de kerk ging; dus probeerde ik een gesprek op gang te krijgen met de vraag of hij al uitzag naar de kerkdienst op Pasen.

Net zo achteloos als ik de vraag had gesteld, antwoordde hij: “Nee, niet echt. Ik ga op Pasen trouwens nooit naar de kerk.”

“Dat meen je niet,” zei ik. “Op Pasen niet naar de kerk gaan, daar kun je voor opgepakt worden, wist je dat?”

Ik maakte een grapje, maar hij zag de humor er niet van in. “Ik ga op Pasen niet naar de kerk, omdat ik een hekel heb aan al die mensen die nooit naar de kerk gaan, behalve op Pasen. Dan kleden ze zich ineens netjes aan en verschijnen ze op hun paasbest in onze kerk, waar ze de hele boel in de war sturen, vooral op het parkeerterrein. Wie denken ze dat ze voor de gek kunnen houden? Ik heb ze wel door; en God houden ze echt niet voor gek. Ieder jaar erger ik me er weer aan; dus heb ik uiteindelijk maar besloten op Pasen helemaal niet meer naar de kerk te gaan. Al die dagjesmensen kunnen me gestolen worden.”

Hoewel hij het niet direct zei, dacht ik: “Die dagjesmensen kunnen hem niet alleen gestolen worden, volgens mij denkt hij dat ook God ze liever kwijt is dan rijk.”

Ik vind het niet leuk dit toe te geven, maar het gebeurt al te vaak dat u en ik een dergelijk oordeel vellen. Vanuit onze luie stoel zullen wij wel eventjes bepalen welke mensen voor God al dan niet in aanmerking komen. Voordat we het beseffen, denken we dat God alleen maar mensen kan gebruiken die op ons lijstje staan. Tot dat selecte gezelschap van gelijkgezinden behoren vrijwel nooit “buitenstaanders” en mensen die niet bij “onze” kerk horen.

Ziet u hoe gevaarlijk dit is? Zodra we op deze manier over anderen gaan denken, verdwijnt, zonder dat we het door hebben, iedere motivatie om Gods boodschap van genade aan die ander door te geven. Want als “zij” voor God niet echt belangrijk zijn, waarom zouden “wij” dan nog moeite doen hen te bereiken?

EEN EEUWENOUDE KWESTIE

Deze mentaliteit is niet nieuw onder Gods kinderen. We komen deze kwestie ook al op diverse plaatsen in de Bijbel tegen. Zij vormt een van de belangrijkste thema's in het onderwijs van Jezus. Hij riep zijn volgelingen op hun blik naar buiten te richten, naar hen die niet tot het huisgezin van God behoorden.

Op een dag, terwijl Hij onderwijs gaf, werd Hij, zoals gebruikelijk, omringd door een grote schare ongodsdienstige mensen. Eenmalige kerkgangers. Dagjesmensen. Ongewenste vreemdelingen. Ongelovigen. Dwalenden. Aan lager wal geraakte

zondaars. Mensen waar God zeker niets mee kon beginnen!

Op veilige afstand van dit gepeupel stonden de godsdienstige leiders. Ze schudden hun hoofd en spraken met elkaar op gedempte toon. Ze vonden het maar niets dat Jezus, die beweerde de Zoon van de heilige God te zijn, zich nota bene inliet met, laten we het maar ronduit zeggen, dat soort mensen.

Jezus wist precies wat ze dachten. Dus stapte Hij, met de hele schare achter Zich aan, op de “heilige club” af, die zich zo afzijdig hield. En Hij begon te vertellen, op een kalme maar krachtige toon. Zijn verhalen hadden een scherpe en krachtige boodschap.

VERLOREN EN GEVONDEN

“Er was eens een man die honderd schapen had,” begon Hij. “Terwijl hij met de kudde door het veld trok, dwaalde een van die wollige schepseltjes af van de kudde. Dus liet de herder de negenennegentig schapen achter en ging op zoek naar dat ene verloren schaap. Hij bleef zoeken totdat hij het eindelijk gevonden had. Hij tilde het voorzichtig op, legde het op zijn schouders en droeg het zo terug naar de kudde. Daarna haalde hij er een aantal bevriende herders bij en zei: ‘Laten we een feestje bouwen, want ik heb mijn afgedwaalde schaap terug gevonden!’”

Jezus zweeg even. Iedereen bleef stil. “Er was eens een vrouw die tien geldstukken had,” vervolgde Hij. “Ze raakte er één kwijt. Dus stak ze een lamp aan, veegde de vloer, haalde het hele huis overhoop en zocht net zo lang tot ze het geldstuk had gevonden. Toen ze het teruggevonden had, was ze zo blij dat ze haar vriendinnen uitnodigde om het samen te vieren.”

Opnieuw onderbrak Jezus zijn verhaal. Hij keek om zich heen om te zien of de mensen Hem nog steeds volgden. Daarna ging Hij verder. “Er was een man die twee zonen had. De jongste was nogal eigengereid. Hij had grootse plannen en wilde de wijde wereld in. Hij wilde alles weten wat het leven te koop had.

Dus praatte hij net zo lang met zijn vader, totdat deze hem alvast zijn erfdeel gaf. Hij vertrok met een zak vol geld naar een ver land. Daar vond hij het bruisende leven waarnaar hij verlangde, het leven waarin alles mocht en kon. Niets was hem te dol. Maar

al snel kwam hij erachter dat het soort vrienden waarmee hij zich omringde, niet lang blijft zodra het geld op is.

Het verging hem steeds slechter. Uiteindelijk moest hij varkens hoeden om zich in leven te houden. Toen kwam hij tot bezinning. Hij besloot terug te keren naar huis. Hij nam zich voor zijn vader z'n excuses aan te bieden dat hij zo naïef en onvolwassen had gehandeld. Daarna zou hij vragen of hij als dagloner bij hem in dienst mocht treden, want hij besefte terdege dat hij, door zijn handelwijze, niet langer aanspraak kon maken op het zoonschap.

Dus ging hij op weg naar huis. Zijn vader, die elke dag uren met reikhalzend verlangen op de uitkijk had gestaan, zag zijn zoon al van verre. De man leefde helemaal op en rende de poort uit, op weg naar zijn zoon. De jongen begon zich meteen te verontschuldigen. 'Ik heb een vreselijke fout begaan, Pa. Ik verdien niet langer uw zoon te zijn.' Maar de vader liet hem niet eens uitpraten. 'Stil maar, dat hoeft je niet te zeggen. Ik ben veel te blij dat je weer thuis bent!' Hij was zo opgetogen, dat hij een groot feest liet organiseren. 'Nodig iedereen uit,' zei hij, 'slacht het gemeste kalf en haal een stel nieuwe kleren voor mijn verloren zoon, want hij is thuis gekomen!' Nog nooit hadden ze zo uitbundig feest gevierd."

Ik denk dat Jezus de mensen toen recht in de ogen heeft gekeken en gedacht heeft: "Drie verhalen! Als jullie nu nog niet begrijpen wat Ik bedoel..."

Dit is de enige keer dat er vermeld staat dat Jezus drie gelijkenissen achtereenvolgens vertelde. In het algemeen was het zo dat, wanneer de mensen iets niet goed begrepen, Hij een verhaal vertelde om zijn punt te verduidelijken. Vervolgens ging Hij dan weer verder, op weg naar een ander gebied.

Maar deze keer was het anders. Op deze dag was Jezus zo ontsteld over de discussie van de godsdienstige leiders over wie wel in tel is bij God en wie niet, dat Hij als het ware zei: "Deze verwarring moet nu maar eens voorgoed de wereld uit. Ik zal jullie niet één verhaal vertellen maar drie, zodat jullie goed begrijpen hoe God denkt over mensen die volgens sommigen buiten de boot zijn gevallen."

WEZENLIJKE ELEMENTEN

Deze drie verhalen uit Lucas 15 hebben een aantal dingen gemeenschappelijk. Het eerste is dat er iets waardevols zoek was, iets wat er echt toe deed. Het zoekgeraakte schaap was echt belangrijk voor de herder. Het was een deel van zijn levensonderhoud. Het zoekgeraakte geldstuk was van groot belang voor de vrouw om in leven te blijven. Waarschijnlijk was ze een weduwe. Wat ze kwijt was, kwam neer op een tiende van haar hele bezit. En het hoeft geen betoog dat de verloren zoon enorm belangrijk was voor zijn vader.

Terwijl de toehoorders over deze verhalen nadachten, begon het sommigen wellicht te dagen waar Jezus naar toe wilde. Toen het inzicht bij hen doorbrak, waren ze waarschijnlijk sprakeloos. Vooral de godsdienstige leiders, die met hun eigendunk de aanleiding waren geweest voor deze verhalen.

Vlak voordat Jezus de aarde weer verliet, zei Hij: “Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik ook jullie.”

Misschien begon het bij de meer gevoelige mensen wel te dagen: “Wacht eens even, kan dat wel? Mogen wij onze wenkbrauwen fronsen omdat Jezus zich afgeeft met mensen uit de rosse buurt, mensen die nooit in de synagoge komen,

mensen voor wie God volgens ons geen plaats meer heeft. Uit deze drie simpele verhalen van Jezus blijkt dat de afgedwaalden, de verlorenen die geestelijk het spoor bijster zijn, *voor de hemelse Vader juist van grote waarde zijn.*”

Toen dat allemaal tot Jezus' toehoorders doordrong, waren ze waarschijnlijk diep onder de indruk van Gods enorme liefde. Een liefde die zo groot is, dat zij zelfs de grootste zondaars tegemoet treedt als waardevolle mensen. Een liefde die zo krachtig is, dat zij geduld heeft met mensen die zich jaren lang tegen God verzetten en alleen maar leven voor geld, genot en macht. Tegenover al onze zelfzucht staat Gods liefde. Hij zegt: “Al ben je nog zo ver afgedwaald, voor Mij ben je nog steeds belangrijk! Mijn hart gaat nog altijd naar je uit!”